

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 62/07-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť K. K., B., MUDr. M. B., K., a JUDr. A. B., B., všetkých zastúpených advokátkou JUDr. K. O., M., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11 S 21/2006 z 28. augusta 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. K., MUDr. M. B. a JUDr. A. B. **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2006 doručená sťažnosť K. K., B., MUDr. M. B., K., a JUDr. A. B., B. (ďalej len „sťažovatelia“), všetkých zastúpených advokátkou JUDr. K. O., M., ktorou namietajú

porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 S 21/2006 z 28. augusta 2006.

Zo sťažnosti a pripojenej dokumentácie vyplýva, že sťažovatelia podali Obvodnému pozemkovému úradu v Prievidzi (ďalej len „obvodný úrad“) 20. októbra 2004 návrh na navrátenie vlastníctva k pozemkom podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“). Vec sťažovateľov je obvodným úradom vedená pod sp. zn. OPU-163/2006. Návrh neobsahoval všetky náležitosti požadované zákonom, a preto ho sťažovatelia doplnili 22. marca 2003. Keďže obvodný úrad vo veci nekonal, sťažovatelia ho listom zo 16. mája 2005 upozornili na uplynutie lehôt a urgovali vydanie rozhodnutia. Následne listom z 30. augusta 2005 žiadali sťažovatelia informáciu o stave konania, na ktorý obvodný úrad nereagoval, a preto podali podnet Okresnej prokuratúry v Prievidzi (ďalej len „okresná prokuratúra“). Prokurátor okresnej prokuratúry vydal na základe podnetu sťažovateľov upozornenie, v ktorom obvodnému úradu uložil, aby v lehote do 20 dní rozhodol v predmetnej veci, alebo informoval sťažovateľov o prekážkach, pre ktoré nemožno vo veci rozhodnúť. Na základe toho bolo sťažovateľom doručené 2. júna 2006 stanovisko Krajského pozemkového úradu v Trenčíne („ďalej len „KPÚ“), ktorým ako nadriadený orgán obvodného úradu povolil *„predĺženie lehoty až do odpadnutia prekážky bližšie neuvedenej“*. Obvodný úrad listom z 27. februára 2006 informoval sťažovateľov, že v súčasnosti nie je možné vo veci rozhodnúť, pretože k tým istým nehnuteľnostiam si uplatnilo reštitučný nárok Pozemkové spoločenstvo vlastníkov urbárskeho majetku v Hradišti (ďalej len „spoločenstvo“), a o návrhu sťažovateľov bude rozhodnuté až vtedy, keď splnomocnený zástupca tohto spoločenstva doplní návrh o požadované náležitosti. Tento mal určenú lehotu na doplnenie návrhu do 30. júna 2006.

Na tomto skutkovom základe podali sťažovatelia 16. marca 2006 žalobu krajskému súdu proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku

(ďalej len „OSP“), ktorou sa domáhali, aby krajský súd uložil obvodnému úradu povinnosť konať a rozhodnúť v lehote do 20 dní vo veci vedenej pod sp. zn. OPU-163/2006 a nahradiť sťažovateľom trovy konania. Sťažovatelia odôvodnili svoju žalobu predovšetkým tým, že obvodný úrad spája vydanie rozhodnutia s doložením dokladov osobou (splnomocnený zástupca spoločenstva), „ktorú sťažovatelia na konanie nijako nesplnomocnili a ktorá nie je účastníkom konania“. Krajský súd žalobu sťažovateľov napadnutým uznesením zamietol.

Podľa názoru sťažovateľov krajský súd napadnutým uznesením porušil ich základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže nie je riadne odôvodnené a nevyvracia presvedčivo argumenty sťažovateľov uvedené v žalobe. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd vo veci ich žaloby vydal tento nález:

„1. Základné právo K. K., MUDr. M. B. a JUDr. A. B. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ich právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11 S 21/2006 zo dňa 28. 8. 2006 porušené bolo.

2. Zrušuje sa uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11 S 21/2006 zo dňa 28. 8. 2006 a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný zaplatiť náhradu trov konania K. K., MUDr. M. B. a JUDr. A. B., v sume 15 180 Sk (slovom pätnásťtisícstoosemdesiat slovenských korún) na adresu ich právnej zástupkyne advokátky JUDr. K. O., M. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na takéto nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného vyplýva, že ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neodôvodnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 84/03).

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou dožadujú, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené ich základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní bolo predovšetkým zistiť, či sťažnosť sťažovateľov nie je zjavne neopodstatnená. Námietky sťažovateľov proti napadnutému uzneseniu krajského súdu boli založené najmä na nasledovnej argumentácii:

«Podanou žalobou si sťažovatelia uplatnili u porušovateľa svoje právo na súdnu ochranu podľa citovaných zákonných ustanovení. Predmetom súdnej ochrany boli v tomto prípade procesné práva sťažovateľov v správnom konaní, dané im v ustanovení § 3 ods. 3 v spojení s § 49 ods. 1 a 2 Správneho poriadku.»

Sťažovatelia touto žalobou nenamietajú právny názor porušovateľa, že v správnom konaní nebol OPÚ bez vážneho dôvodu nečinný. Podľa ich názoru však patrí medzi ich ústavou a dohovorom garantované práva, aby súdne rozhodnutie bolo náležite zdôvodnené a nebolo arbitrárne.

Porušovateľ sa v napádanom rozhodnutí právnou argumentáciou sťažovateľov vôbec nezaoberal, aj keď táto je z hľadiska výsledku súdneho konania rozhodujúca. Podanou žalobou sťažovatelia namietali zákonnosť predĺženia procesnej lehoty zo strany KPÚ a zákonnosť postupu, ktorým OPÚ spája svoje procesné práva a povinnosti účastníkov jedného správneho konania s procesnými právami a povinnosťami účastníkov iného správneho konania. Porušovateľ sa však obmedzil na strohé konštatovanie, že po „preskúmaní spisu nemožno objektívne skonštatovať, že OPÚ nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným právnym predpisom“. Porušovateľ preto uzatvára, že „OPÚ nie je nečinný, zabezpečuje nevyhnutné podklady pre rozhodnutie a preto súd návrh zamietol“, pričom však toto tvrdenie nijako nevysvetľuje a najmä úplne obchádza otázku, či je postup OPÚ v konaní vzhľadom na plynutie procesných lehôt v súlade so zákonom.

Rovnako je namieste očakávať, že pokiaľ súd rozhoduje o nečinnosti správneho orgánu, zhrnie v rozhodnutí postup tohto správneho orgánu, aby demonštroval, že k nečinnosti nedošlo a rovnako vyvráti právne argumenty žalobcov a zdôvodní, prečo ich považoval za nesprávne, v dôsledku čoho nemohlo byť žalobe vyhovené. Súd pritom dbá na to, aby rozhodnutie bolo presvedčivé (§ 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP).»

Z citovaného ústavný súd ustálil, že podstatou tvrdenia sťažovateľov, o ktoré opierajú svoj záver, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je arbitrárnosť a nepresvedčivosť, resp. nedostatočná odôvodnenosť tohto uznesenia.

Ústavný súd si ešte pred predbežným prerokovaním vyžiadal vyjadrenie predsedu krajského súdu k sťažnosti sťažovateľov. Predseda krajského súdu v tomto vyjadrení po krátkom popise priebehu konania uviedol nasledovné:

„Krajský súd v Trenčíne v danom prípade postupoval zákonne a uznesenie o zamietnutí návrhu na konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy dostatočne

zdôvodnil s prihliadnutím na špecifická konania podľa štvrtej hlavy piatej časti O. s. p. a aj súdnu prax v obdobných veciach. Konanie proti nečinnosti sa končí uznesením bez pojednávania a v zmysle § 246c a § 167 ods. 2 O. s. p. na uznesenie sa len primerane použijú ustanovenia o rozsudku. Sťažovatelia použili extenzívny výklad ustanovení vzťahujúcich sa na rozsudok, ktoré len primerane možno použiť na uznesenie. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ 120/03, správny súd na základe návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáhal preskúmania nečinnosti orgánu verejnej správy, preskúmava zákonnosť postupu správneho orgánu, t. j. skúma, či jeho činnosť, ktorou realizuje svoju právomoc vymedzenú osobitnými zákonmi, je alebo nie je v súlade s týmito zákonmi. Pri preskúmaní zákonnosti činnosti správneho orgánu súd skúma, či správny orgán vykonal zákonom predpísané úkony, alebo ich opomenul, resp. odmietol vykonať, príp. či nevykonal chybný úkon. V danom prípade správny orgán postupoval podľa zákona č. 503/2003 Z. z., teda vykonával len zákonom predpísané úkony, zabezpečoval podklady a vzhľadom na rozsiahlu a právne náročnú vec (problematika urbárskeho majetku, uplatnenie nároku aj ďalšími osobami) nemohol objektívne rozhodnúť v lehotách v zmysle správneho poriadku.

S poukazom na hore uvedené mám za to, že sťažnosť nie je dôvodná a preto navrhujem, aby ju Ústavný súd Slovenskej republiky neprijal.“

Ústavný súd zaslal vyjadrenie predsedu krajského súdu sťažovateľom na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska. Sťažovatelia v podaní doručenom ústavnému súdu 5. apríla 2007 vyslovili nesúhlas s argumentáciou predsedu krajského súdu a žiadali, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie.

Ústavný súd v súvislosti s argumentáciou sťažovateľov obsiahnutou v sťažnosti považoval za potrebné poukázať na podstatu a účel konania proti nečinnosti orgánu verejnej moci podľa štvrtej hlavy piatej časti OSP.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť

orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 2 OSP orgán verejnej správy, proti ktorému návrh smeruje, je povinný bezodkladne po doručení návrhu predložiť súdu vyjadrenie k návrhu a príslušný spis. K rozhodnutiu o návrhu si súd môže vyžiadať stanovisko nadriadeného správneho orgánu.

Podľa § 250t ods. 3 súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Podľa § 250t ods. 7 na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

Podstatu a účel konania proti nečinnosti orgánu verejnej moci podľa štvrtej hlavy piatej časti OSP možno podľa názoru ústavného súdu vyvodiť predovšetkým z ustanovenia § 250t ods. 1 OSP prvej vety a spočíva v možnosti účastníkov konania pred orgánom verejnej správy domáhať sa prostredníctvom žaloby odstránenia nečinnosti orgánu verejnej správy (žalovaného), ktorý vo veci nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, pričom týmto odstránením nečinnosti orgánu verejnej správy sa vytvoria predpoklady aj na odstránenie právnej neistoty účastníkov tohto konania, ktorej dlhodobé a neprimerané pretrvávanie spravidla naznačuje, že dochádza k porušeniu ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Úloha súdu v tomto konaní spočíva v povinnosti preskúmať na základe žaloby, či je dotknutý orgán verejnej správy (žalovaný) v napadnutom konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu a na tomto základe rozhodnúť; buď tak, že dotknutému orgánu verejnej správy uznesením uloží, aby

v primeranej lehote vo veci rozhodol, alebo ak dospeje k záveru, že žaloba je nedôvodná alebo neprípustná, žalobu uznesením odmietne.

V napadnutom uznesení krajský súd svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby sťažovateľov odôvodnil nasledovne:

„Krajský súd postupom podľa § 250t O. s. p. preskúmal návrh proti nečinnosti odporcu a dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Po preskúmaní obsahu administratívneho spisu nemožno objektívne konštatovať, že odporca nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným právnym predpisom. Navrhovatelia v zmysle § 5 ods. 1 zákona sú povinní preukázať skutočnosti podľa § 3 zákona, na nich je dôkazné bremeno. Návrh navrhovateľov doručený odporcovi dňa 20. 10. 2004, rozhodne nespĺňal náležitosti v zmysle § 5 ods. 1 zákona a nie je zatiaľ preukázané tvrdenie navrhovateľov o unesení dôkazného bremena. V danom prípade ide o urbársky majetok, na ktorý si uplatnili nárok aj iné subjekty a z toho dôvodu je postup odporcu správny z hľadiska zásad správneho konania. Odporca nie je nečinný, zabezpečuje nevyhnutné podklady pre rozhodnutie a preto súd návrh navrhovateľov zamietol.“

Podľa názoru ústavného súdu si krajský súd zákonu zodpovedajúcim spôsobom splnil úlohu vyplývajúcu mu z ustanovení štvrtej hlavy priatej časti OSP, keďže preskúmal na základe žaloby sťažovateľov, či je žalovaný orgán verejnej správy - obvodný úrad v predmetnom konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu a na základe toho napadnutým uznesením rozhodol. Ústavný súd v súvislosti s uvedeným pripomenul, že sťažovatelia nenamietali vo svojej sťažnosti postup krajského súdu, ktorý smeroval k vydaniu napadnutého uznesenia.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti argumentujú okrem iného aj právnym názorom ústavného súdu vyslovenom v konaní sp. zn. III. ÚS 209/04, podľa ktorého „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky

súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“.

Ústavný súd zotrúva na citovanom právnom názore a konštatuje, že aj v danom prípade je plnohodnotne uplatniteľný. Ústavný súd je ale na rozdiel od sťažovateľov toho názoru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu spĺňa požiadavky vyplývajúce z citovaného právneho názoru.

Kľúčovou, a teda právne aj skutkovo relevantnou otázkou v predmetnom konaní, na ktorú bol krajský súd povinný jasne a presvedčivo zodpovedať, bola otázka, či je obvodný úrad v tomto konaní skutočne nečinný, resp. či nekoná bez vážneho, t. j. právne relevantného a akceptovateľného dôvodu. Ako vyplýva z citovanej časti napadnutého uznesenia krajského súdu, na túto otázku odpovedal síce stručne, ale podľa názoru ústavného súdu jasne a zrozumiteľne. Krajský súd uviedol, že obvodný úrad nie je v predmetnom konaní nečinný, ale zabezpečuje podklady nevyhnutné pre rozhodnutie s odkazom na skutočnosť, že zatiaľ nebolo preukázané, že sťažovatelia uniesli dôkazné bremeno a na predmetné nehnuteľnosti si uplatnili nároky aj iné subjekty (spoločenstvo). Zároveň vyhodnotil postup obvodného úradu za správny s odkazom na zásady správneho konania, t. j. základné pravidlá správneho konania vymedzené najmä v § 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Ústavný súd v súvislosti s uvedeným považoval za potrebné pripomenúť, že sťažovatelia sami v sťažnosti uviedli, že *„touto sťažnosťou nenamietajú právny názor porušovateľa, že v správnom konaní nebol OPÚ bez vážneho dôvodu nečinný“*, a zároveň zdôrazniť, že zdôvodnenie tohto právneho názoru bolo kľúčovou úlohou krajského súdu v predmetnom konaní, s ktorou sa tento podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľným spôsobom vysporiadal, pričom odpovedal na ňu v napadnutom konaní zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom, proti ktorému nemali námietky ani sťažovatelia.

Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľov, že sa krajský súd v napadnutom uznesení nesvyporiadal s ich námietkou týkajúcou sa zákonnosti predĺženia procesnej lehoty zo

strany KPÚ, ústavný súd poukázal na skutočnosť, že žaloba sťažovateľov smerovala proti nečinnosti obvodného úradu a nie (ne)zákonnosti postupu KPÚ, a preto nebolo nevyhnutné, aby sa touto otázkou krajský súd zaoberal aj v odôvodnení svojho uznesenia.

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľov (vyjadreným v ich žalobe) smerujúcim k (ne)zákonnosti postupu obvodného úradu súvisiacim s tým, že „*spája procesné práva a povinnosti účastníkov jedného správneho konania s procesnými právami a povinnosťami účastníkov iného správneho konania*“, ústavný súd uviedol, že aj k tejto otázke sa krajský súd v odôvodnení napadnutého konania minimálne nepriamo vyjadril, keď vyhodnotil postup obvodného úradu za správny „*z hľadiska zásad správneho konania*“. Ústavný súd je toho názoru, že v tejto časti malo byť odôvodnenie napadnutého uznesenia rozsiahlejšie, a teda aj presvedčivejšie, keďže bolo zo strany krajského súdu vhodné a aj potrebné poukázať na konkrétne zásady (základné pravidlá) správneho konania, ktoré odôvodňujú potrebu prihliadať v konaní, ktorého sú sťažovatelia účastníkmi, aj na výsledky dokazovania v inom správnom konaní, ktorého predmetom je z vecného hľadiska porovnateľný (keď už nie identický) právny nárok, resp. poukázať obsiahlejšie na vecnú spojitosť oboch konaní. Tieto nedostatky v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu nemali podľa názoru ústavného súdu takú intenzitu, že by ich dôsledkom mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe toho ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nie je zjavne neodôvodnené a ani arbitrárne, a preto je z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné. Vychádzajúc z tohto záveru ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2007